

La majoria absoluta

La democràcia, com jo, tenia pors de nina petita. Un monstre s'amagava dins l'armari i en qualsevol moment podia venir l'home del sac i emportar-se't

Farts de veure com s'alienava cada cop més, uns quants varen intentar recuperar-la. Foto: RT15M

12 de març de 2000

El 12M apareixerà als llibres de text com a Nuevo Día de la Hispanidad. Ningú no podrà dir res, i alguns s'alegraran de tenir un dia més de festa. Si no és perquè ens faran cantar el Cara al Sol, ben aviat oblidarem què es celebra. El 12M representa la vergonya del país, el triomf dels idiotes. El pitjor no és acceptar el resultat, sinó saber per què el resultat ha estat aquest. Quedava clar que els d'esquerres no votarien IU, el seu era un pacte antinatural. Un esquerrà no vota la coalició amb un partit de dretes. El resultat d'aquestes eleccions no demostra que Espanya sigui dretana, ni tan sols manca. Però de quina mà pot agafar-se? És un reflex del passotisme i l'*emprenyo* de la gent. Indiferents i cabrejats, s'han manifestat abstenint-se. El resultat: una renovació de la llei d'estrangeria, la privatització d'aquell petit sector que encara no estava privatitzat. La dimissió d'Almunia. Si no fos perquè passam de tot, de vegades pens que seria possible una altra guerra civil. Millor passar de tot. Quatre anys més d'agonia i de ràbia. Majoria absoluta. Costa de creure, però és així. Franco ha ressuscitat.

Maig 2014

Quantes vegades ha ressuscitat Franco? Quantes vegades ens ha revingut l'alè d'una política que es repeteix com l'all, pudent, d'un temps que no acaba de passar mai, indigest.

Vaig néixer un any i mig després que Franco morís, i un any i mig abans que es signàs la Constitució. A la democràcia i a mi ens criaren juntes. La premsa que es llegia a casa venerava dos conceptes: Progressisme i Transició. Tot el que no fos el PSOE era perillós, com ficar els dits en un endoll o enfilat-te dempeus a una cadira.

Ens varen sobreprotegir perquè no ens trencàssim de seguida, indefenses com érem, fortes com esdevindríem. Els avis no parlaven mai de la guerra. Si sortia el tema, la frase era: ?N'hi havia de bons i de dolents a les dues bandes?. Però, sobretot, no es parlava del franquisme.

A EGB, BUP i COU, a classe d'Història (a EGB l'assignatura es deia Socials, no sé si perquè governaven els socialistes), solíem anar tan endarrerits que mai no passàvem de les revolucions francesa i russa. Els dos últims capítols del llibre estaven dedicats a la República, Franco i el Rei, però el curs s'acabava abans que hi arribàssim. Sempre.

La democràcia, com jo, tenia pors de nina petita. Un monstre s'amagava dins l'armari i en qualsevol moment podia venir l'home del sac i emportar-se't. La democràcia també tenia una il·lusió inquieta i anava provant coses per descobrir el món. La tele, la música, la llibertat.

Els anys 80, la democràcia i jo trèiem les disfresses d'un bagul, ens pintàvem amb el maquillatge de la meva tia o ens posàvem les sabates de mumpare. Però sempre ho fèiem com si no tenguéssim permís: per provocar, i amb el neguit emocionant que ens renyessin.

Gaudírem d'una infància feliç de nines mimades. Com gairebé tothom, tinguérem el primer desengany a la preadolescència. Havíem estat educades per menjar-nos el món, però de sobte començàvem a entendre que potser no el canviàriem. El país arrossegava un passat molt pesat i,

malgrat les promeses de futur que ens feien, no hi havia manera que avançàs. Hi havia molts secrets que no ens contaven. Ella se sentia manipulada i jo, malgrat que no vaig deixar de fer-li amiga, me'n vaig distanciar. Coses de l'edat.

Ella es queixava que jo no li fes cas, jo esperava que s'ho treballés una mica. De sobte em semblava una tieta, ella que prometia ser tan moderna. Ella que, de fet, prometia tantes coses. No escoltava, només parlava d'ella mateixa sense parar. Que si era tan important, que si faria això o això altre, que si ho tenia tot per arribar ben lluny. M'avorria.

No em va dir mai que sense mi no era ningú. Ni que em necessitava, ni que comptava amb mi. Era com si parlés sola, per convèncer-se que era guai. Vaig pensar: ja s'ho farà. També vaig pensar que rere aquella aparent seguretat en si mateixa i aquella autosuficiència, en realitat amagava un complex d'inferioritat profund. Tenia massa prejudicis per deixar-se anar.

Amb vint-i-dos anys, en fa catorze, jo era categòrica, tremendista, escèptica a la força, estava enfadada i desconcertada davant d'unes eleccions que havien donat la majoria absoluta al monstre de l'armari i l'home del sac. La democràcia me'n donava la culpa: ?Doncs haguessis triat una altra cosa!?. Es referia a l'anomenat vot útil. ?Això és tot el que em pots oferir? Quin argument més infantil?, li contestava jo, ?de què serveix triar una opció que no vols??. Havíem deixat de parlar el mateix idioma.

En comptes d'espavilar-se, em feia l'efecte que a ella ja li estava bé així. S'havia tornat mandrosa, es repetia com una iaia. No ens havien educat perquè fóssim lliures i independents? Idò que cadascú fes el que li donàs la gana.

Va perdre molts amics, que ja no anaven a les seves festes, tan exitoses quan érem petites. Les famoses festes de la democràcia. Ara l'acusaven de ser la coartada perfecta d'un bipartidisme que es repartia favors i guanys com en una timba de pòquer. Després d'unes eleccions, tothom se sentia triomfador, encara que, en realitat, qui triomfava era l'abstenció. La democràcia passava de l'arrogància al victimisme, i era una tia insuportable. Semblava molt perduda.

Llavors, fa tres anys, farts de veure com s'alienava cada cop més, uns quants varen intentar recuperar-la. Tenien ambicions molt diferents, però sabien que ella és l'eina més poderosa per assolir-les. Uns la dugueren d'acampada a Sol i a plaça Catalunya, uns altres la passejaren per diversos platós de televisió, participava a tertúlies i debats. Li ensenyaren a prendre decisions, li presentaren gent nova, li mostraren del que era capaç si s'esforçava per ser ella mateixa. Que no veus que ets essencial perquè un país reclami els seus drets? Que no veus que sense tu no podem decidir?

I bé, no sé si després del desencís adolescent, el passotisme i la ràbia, superada la crisi d'identitat tan a prop dels quaranta, hem començat a madurar. El cas és que, tant si ha recuperat la confiança com si no, la democràcia s'ha tornat més famosa que mai. Ara cal veure si la seva presència mediàtica es veurà reflectida a les urnes o acabarà convertida en una paròdia de si mateixa, en una Belén Esteban qualsevol.

* Quan vaig arribar a Barcelona, ara fa 18 anys, vaig encetar uns quaderns on apuntava les meves impressions sobre el món que descobria: la dificultat per trobar feina, les penúries econòmiques, la mort d'alguns amics, la mort d'altres amb qui no tinguérem temps de ser-ho, la convivència, enamoraments inversemblants, però també la ràbia per la situació política, les ganes de viatjar i fer mil coses, l'angoixa de no poder tenir-ho tot, la impressió inquietant que no hi havia futur. He passat aquí la meitat de la meua vida, torno a ser major d'edat. He emplenat desenes de quaderns, i el present -aquell futur poc clar- ha resultat ser una versió calcada del passat en paper carbó, que sempre embruta. Els qui s'estranyen per la precarització, la crisi i l'actuació dels dirigents, o tenen mala memòria (com corroboren els imputats quan han de declarar), o no han sabut llegir allò que els envoltava. En tot cas, estava escrit.

